

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci žalobce: **K. M.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2017, č. j. JMK 120406/2017, sp. zn. S-JMK 115670/2017/OD/VW,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Včas podanou žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 23. 10. 2017 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2017, č. j. JMK 120406/2017, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odbor dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 23. 6. 2017, č. j. 301655/2016-8.
2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že jako provozovatel vozidla RZ, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci, přičemž jako zjištěné porušení pravidel silničního provozu označil překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o více než 30 km/h, když dne 20. 9. 2016 v 10:28 hodin na silnici Dálnice D2 v km 13,2 ve směru na neustanovený řidič vozidla RZ, jel v místě kde je nejvyšší dovolená rychlost 80 km/hod. rychlostí 116 km/hod., resp. 112 km/hod., dle toleranční odchylky. Došlo tedy k porušení povinností dle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, zjištěných Městskou policií Židlochovice.

3. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu prvního stupně ve stanovené lhůtě nedoplnil, pouze uvedl, že rozhodnutí napadá v plném rozsahu a žádá zastavení řízení, bez bližšího odůvodnění. Žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zákonné a odvolání zamítl.

II. Obsah žaloby

4. Předně žalobce namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není srozumitelný, neboť neobsahuje údaj o konkrétním ustanovení právního předpisu, které mělo být porušeno. Výrok obsahuje pouze odkaz na § 10 zákona o silničním provozu, bez konkretizace aplikovaného odstavce.
5. Žalobce dále namítal, že nebyla naplněna podmínka dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Správní orgány neposuzovaly znaky automatu ani neuvedly, jakými znaky se vyznačuje použitý rychloměr. V této otázce nebylo provedeno dokazování.
6. Skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla ukotvená v § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu v době rozhodování žalovaného neexistovala, neboť správní delikt byl zákonem č. 183/2017 Sb. nahrazen přestupkem. Žalovaný měl proto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit, neboť nemohl být potrestán za jednání, které právní řád neoznačuje za trestné.
7. Zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích (dále jen „zákon č. 183/2017 Sb.“) byl do § 125f vložen odst. 3, kterým bylo stanoveno, že k odpovědnosti provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění. Dle tvrzení žalobce nabyl zákon č. 183/2017 účinnosti dne 13. 7. 2017, nikoliv již 1. 7. 2017. I když je v čl. CCLVII zákona č. 250/2016 Sb. určeno, že tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017. K nabytí účinnosti k tomuto datu nemohlo dojít, neboť dle § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. zákon nabývá účinnosti až 15. dnem po vyhlášení. Jelikož k rozeslání příslušné Sbírky zákonů došlo 28. 6. 2017, mohl účinnosti zákon nabýt až dle obecných pravidel, tj. 13. 7. 2017. Výjimka, kterou je dle zákona č. 309/1999 Sb. naléhavý obecný zájem, nebyla zákonodárcem tvrzena ani prokázána, a proto musí být aplikována právě obecná pravidla.

8. Následně byla žalobcem namítána absence ustanovení ohledně sankce ve výroku, dle kterého bylo rozhodováno, neboť odkaz na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu je naprosto irelevantní, když určuje, že „*K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se vyžaduje zavinění*“. I když v mezidobí došlo ke změně zákona o silničním provozu, mělo žalovaným dojít k úpravě výroku rozhodnutí, zejména také s odkazem na § 2 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky. Dnem, kdy bylo o přestupku rozhodnuto, je též den, kdy rozhodnutí nabylo právní moci.
9. Žalovaný závěrem namítá, že nebyl zohledněn § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), kterým byl nově zaveden institut mimořádného snížení výměry pokuty. Žalovaný měl možnost mimořádného snížení výměry pokuty alespoň zvážit a odůvodnit, proč neshledal důvod k aplikaci předmětného ustanovení. K tomu žalobce odkazuje na § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, kde zákonodárce explicitně vyjádřil, že na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný v rámci svého vyjádření navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K samotným žalobním námitkám uvedl, že ve výroku uvedený odkaz pouze na § 10 zákona o silničním provozu, bez uvedení příslušného odstavce je naprosto dostačující i vzhledem k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2016, sp. zn. 6 As 208/2016.
11. Prokázání, že předmětný rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, vyplývá ze záznamu o přestupku a ověřovacího listu měřicího zařízení, která jsou součástí spisové dokumentace. Nad to žalovaný uvedl, že každý silniční radar musí někdo nastavit v souladu s návodem k obsluze. Podstatné je pouze to, zda rychloměr je schopen po nastavení fungovat samostatně či nikoli.
12. Námitka ohledně neexistence správního deliktu je účelová a nedůvodná. Jedná se toliko o změnu terminologickou. Ve výroku rozhodnutí jsou uvedena relevantní ustanovení, týkající se sankce. V důsledku změny zákona novelou č. 183/2017 došlo pouze ke změně v označení odstavce daného ustanovení, přičemž rozpětí sankce zůstalo v nezměněné formě.
13. Žalovaný nemohl zohlednit § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí dne 23. 6. 2017, tedy před nabytím účinnosti tohoto zákona.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.

15. Ze spisu vyplynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti. Městskému úřadu Židlochovice, odboru dopravy bylo dne 22. 9. 2016 postoupeno k projednání oznámení (odevzdání) podezření o přestupcích ze dne 20. 9. 2016, č. j. KRPB-221225/PŘ-2016-060007 Policie České republiky, oddělení silničního dohledu Brno, skrz podezření ze spáchání přestupku (v době rozhodování správního orgánu prvního stupně ještě správního deliktu) provozovatele vozidla. Na dálnici D2 v km 13,2 ve směru na byl spáchán přestupek překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Správní orgán prvního stupně zaslal provozovateli vozidla výzvu k uhrazení částky ve výši 1 200,- Kč, určené dle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce písemně oznámil, že v inkriminovanou dobu řídil předmětné motorové vozidlo S. W., nar., trvale bytem v a uvedl jeho doručovací adresu na území České republiky. Označený řidič byl správním orgánem prvního stupně vyzván k podání vysvětlení, které mu bylo zasláno na adresu trvalého pobytu i na adresu pro doručování. Na výzvu reagoval přípisem, ve kterém uvedl, že se k předmětnému přestupku přiznává, není si ale vědom, že by překročil povolenou rychlost, musela to být chyba radaru, a dále odmítá podat výpověď.
16. Správní orgán prvního stupně měl pochybnost o pravosti podpisu a vyzval označeného řidiče k doplnění podání o úředně ověřený podpis a poučil jej, že v případě, že podání ve stanovené lhůtě nedoplní, nebude k němu správní orgán přihlížet. Podání adresát ve stanovené lhůtě nedoplnil. Správní orgán prvního stupně proto věc odložil, aniž zahájil řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
17. Správní orgán prvního stupně projednal správní delikt provozovatele vozidla v příkazním řízení. Proti příkazu ze dne 7. 3. 2017, č. j. 301655/2016-5 podal žalobce odpor. Rozhodnutím ze dne 23. 6. 2017, č. j. 301655/2016-8 uložil správní orgán prvního stupně žalobci za podle § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 2.500,- Kč a povinnost nahradit státu náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Nesrozumitelnost výroku

18. Žalobce namítl, že výrok správního rozhodnutí není srozumitelný, neboť neobsahuje konkrétní ustanovení, které mělo být porušeno. Porušení bylo správním orgánem prvního stupně konstatováno toliko jako odkaz na § 10 zákona o silničním provozu, avšak toto ustanovení je rozděleno do pěti odstavců, tedy bez bližšího určení je takováto specifikace porušeného právního ustanovení dle názoru žalobce nedostatečná.
19. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že „*Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*“
20. Nejvyšší správní soud se ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu provozovatele motorového vozidla detailně zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46. Jasně konstatoval, že: „*I. Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.*“

21. *II. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v jím posuzované věci v konkrétní situaci dále uvedl: „Z výrokové části vůbec neplyne, jakou normu stěžovatel porušil; neplyne z ní ani to, že se delikt stěžovatele týká neoprávněného zastavení nebo stání na přechodu pro chodce. Magistrát se proto dopustil při vymezení právní kvalifikace stěžovatelova deliktu ve výrokové části rozhodnutí takové chyby, která má za důsledek nezákonnost rozhodnutí.“*
22. *Sám žalobce na podporu svého tvrzení odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/2014-31 a vyzdvihl pasáž: „Skutečnost, že výrok rozhodnutí takto rozčleněn nebyl, by sama o sobě nemusela být takovou vadou způsobující nesrozumitelnost rozhodnutí, pokud by jednotlivé části popisu skutku bylo možné přiřadit ke konkrétním ustanovením, která byla tím kterým jednáním porušena, a ke konkrétním skutkovým podstatám jednotlivých přestupků. V daném případě však popis skutku s výčtem porušených zákonných ustanovení a s výčtem skutkových podstat přestupků nekoresponduje.“*
23. *S tímto judikатурním závěrem se zdejší soud plně ztotožňuje. Tyto závěry a případné pochybení správního orgánu je však třeba, v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, vždy posoudit ve světle konkrétního případu. V posuzované věci správní orgán prvního stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, že neustanovený řidič motorového vozidla r. z. překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o více než 30 km/hod., čímž došlo k porušení povinnosti dle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Uvedeným se žalobce měl dopustit správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem.*
24. *Správní orgán prvního stupně skutek podrobně popsal, proto nemůže být zaměnitelný s jiným žalobcovým jednáním. Ustanovení předpisu jsou řádně citována. Je pravdou, že v § 10 zákona o silničním provozu je stanovena řada povinností provozovatele vozidla, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení, na které je navázáno přesné slovní vyjádření určitého odstavce, mělo být zhodnocené jako nedostatečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37). Zdejší soud má za to, že výrok rozhodnutí splnil veškeré požadované znaky a to i přesto, že neobsahuje odkaz na přesný odstavec (ačkoliv by jeho přesné označení i ve výroku rozhodnutí bylo vhodným řešením), nýbrž je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobce tak nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu.*
25. *Jinými slovy ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je uvedena norma, která měla být porušena řidičem motorového vozidla, a je uvedena i norma, jejíž*

porušení se měl dopustit provozovatel vozidla, čímž byl skutek dostatečně definován. Zároveň kromě právní kvalifikace je ve výroku, stejně jako v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, popsáno místo a čas spáchání deliktního jednání. Uvedená žalobní námitka proto není důvodná.

Nenaplnění podmínky zjištění porušení pravidel silničního provozu automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy

26. Podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu odpovídá právnická nebo fyzická osoba za přestupek, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání. Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy.
27. Dle žalobního tvrzení nebyly naplněny podmínky dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, když ze správních rozhodnutí není zřejmé, jak se dospělo k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Správními orgány nebylo postaveno najisto, jaké znaky musí automat naplňovat a ani nebylo v této otázce provedeno dokazování. V odůvodněních není ani obsažena konkretizace rychloměru, aby mohlo být přezkoumáno, zda jde o automat.
28. Shodně s rozhodovací praxí senátů 30A, 31A i 62A Krajského soudu v Brně i sedmého a osmého senátu Nejvyššího správního soudu je nutné poznamenat, že žádný právní předpis nedefinuje to, co se rozumí automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Dle zdejšího soudu se v souladu s jeho dřívější judikaturou bude jednat především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatizovaného technického prostředku je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy.
29. Pro posouzení toho, zda se jedná o automatizovaný technický prostředek, je zcela nerozhodné to, že se jedná o rychloměr, který lze používat pouze v souladu s návodem k obsluze (u každého přístroje je nutno při nastavení, resp. uvedení do provozu, dbát na dodržení podmínek výrobcem uvedených v návodu k obsluze), i to, že dle záznamu o měření byl předmětný rychloměr nastaven konkrétní osobou, jejíž jméno je v záznamu uvedeno (neboť každý silniční radar někdo musí nastavit bez ohledu na to, zda je umístěn na mýtné bráně, pevném, stálém stanovišti u silnice, nebo je umisťován ad hoc). Tato skutečnost však sama o sobě neznamená, že by se nejednalo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, nebo to, že by se jednalo o přístroj, který je používán ke změření rychlosti příslušníkem (městské) policie. Podstatné je pouze to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy.

30. Součástí listinných důkazů, které byly do rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zahrnuty, a které jsou specifikované v jeho rozhodnutí na str. 3, jsou oznámení o přestupku spolu s radarovým záznamem ze dne 20. 9. 2016 a kopie ověřovacího listu č. 69/16. Tyto listiny dostatečně specifikují použitý radar, takže žalobce nemůže mít pochyb, jaký typ radaru byl v daném případě použit. Ze správního spisu vyplynulo, že s oběma listinami se mohl žalobce seznámit dne 22. 6. 2017, kdy proběhlo seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Tohoto svého práva žalobce ovšem nevyužil, i když byl o něm řádně spraven oznámením ze dne 2. 6. 2017, které mu bylo téhož dne doručeno.
31. Ze záznamu o přestupku spolu s radarovým záznamem ze dne 20. 9. 2016 vyplývá, že režim měření je automatizovaný a daný rychloměr pracuje v automatizovaném režimu bez obsluhy. Údaj, o který režim měření se jedná, je automaticky generován v popisu radaru, který je součástí radarového záznamu. Tím, že ověřovacím listem č. 69/16 bylo prokázáno, že radar s totožným výrobním číslem měřidla, jako ten který měřil v inkriminovanou dobu spáchání přestupku, byl ověřený, se presumuje správnost jím poskytovaných (automaticky generovaných) informací.
32. Lze tedy shrnout, že v daném případě byl rychloměr použitý při měření žalobcem provozovaného vozidla v automatizovaném režimu a splňuje definici automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Tato skutečnost byla uvedena nejen v rozhodnutích správních orgánů, ale podrobné informace týkající se typu a funkcí rychloměru byly obsaženy i v dalších listinách (tyto jsou součástí správního spisu), na jejichž obsah krajský soud shora poukázal.
33. Zdejší soud nesouhlasí s žalobcem, že by snad měl správní orgán definovat znaky automatu, a pod ně pak podřazovat použitý rychloměr, neboť právě ověřovací list a radarový záznam prokazují, o který typ radaru se jedná, a tím pádem lze učinit závěr o tom, zda výsledek z daného měření lze subsumovat pod § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Soud tak první žalobní námitku shledal nedůvodnou.
34. Nad to krajský soud poznamenává, že nelze přehlížet ani skutečnost, že žalobce tuto námitku vznesl až v žalobě, ačkoliv mohl nahlížet do spisu již během správního řízení a uvedenou vadu měření vytknout již tehdy. Uplatnění uvedené námitky až v žalobě vzbuzuje důvodné podezření, že jde pouze o účelovou procesní taktiku.

Neexistence skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla a příznivější právní úprava

35. Žalobce dále namítal, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodování žalovaného již neexistovala. Žalobce byl potrestán za jednání, které v době rozhodování žalovaného právní předpisy neoznačovaly za trestné. Skutečnost, zda se mohl žalobce, jakožto provozovatel vozidla dopustit přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, by měl žalovaný posuzovat znovu po vrácení věci k dalšímu řízení.
36. Krajský soud ani tuto námitku neshledal důvodnou. S účinností od 1. 7. 2017 byl zrušen zákon č. 200/1990 S., o přestupcích (dále jen „zákon č. 200/1990 Sb.“), který obsahoval obecná pravidla správního trestání procesního i hmotněprávního charakteru. Na rozdíl od něj nový předpis –zákon o odpovědnosti za přestupky - neobsahuje skutkové podstaty přestupků. Tyto jsou obsaženy v zákoně č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Jednou z podstatných změn nové úpravy správního trestání je, že pojem přestupek nově zahrnuje

kromě přestupků v dosavadním slova smyslu také tzv. jiné správní delikty. Obecná pravidla a principy stanovené zákonem o odpovědnosti za přestupky platí společně pro všechny skutkové podstaty přestupků.

37. Dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017 se právnická nebo fyzická osoba dopustila *správního deliktu* tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Zákonem o odpovědnosti za přestupky s účinností od 1. 7. 2017 byl odst. 1 předmětného ustanovení změněn tak, že provozovatel vozidla se dopustí *přestupku* tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
38. Krajský soud při posouzení předmětné námitky vycházel i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Změnou právní úpravy správního trestání v průběhu řízení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27 a uvedl, že: „...nelze trestat podle starého práva v době účinnosti práva nového, jestliže nová právní úprava konkrétní skutkovou podstatu nepřevzala; analogicky to platí i tehdy, jestliže nová úprava stanoví mírnější sankce za stejné jednání (například nižší výměru pokuty).“ Skutkovou podstatu porušení povinnosti provozovatele vozidla nová právní úprava převzala, pouze terminologicky upravila pojmosloví, což je pouze výrazem trestní politiky státu, neboť i „Rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudem postižitelnými) delikty a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce“ (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27).
39. Dle přechodných ustanovení, konkrétně dle znění § 112 odst. 1 zákona, věty první, o odpovědnosti za přestupky, *se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí se na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, jako na přestupky podle tohoto zákona*. Porovnáním znění skutkových podstat před a po účinnosti zákona č. 250/2016 (o odpovědnosti za přestupky) dospěl soud k závěru, že došlo pouze ke změně terminologické. Jedním z důvodů pro přistoupení k této změně bylo především to, že právní úprava přestupků byla obsažena zejména v zákoně č. 200/1990 Sb., který představoval úplnou kodifikaci obecné části přestupkového práva. Zákon vymezil pojem přestupek, zavinění a jeho formy, věk a přičetnost jako podmínky delikttní způsobilosti fyzických osob (tj. způsobilosti k protiprávnímu jednání), některé okolnosti vylučující protiprávnost, důvody zániku odpovědnosti za přestupek apod. Pokud jde o zvláštní část přestupkového práva, byl zákon č. 200/1990 Sb. jen částečnou kodifikací skutkových podstat přestupků. Skutkové podstaty přestupků a sankce za ně byly a jsou i nadále obsaženy také v jiných zákonech. Skutkové podstaty správních deliktů byly obsaženy v početné řadě jiných zákonů, v nichž byla jako pachatel označena právnická nebo podnikající fyzická osoba, tedy fyzická osoba, která porušila právní povinnost při podnikání nebo v přímé souvislosti s ním. To znamená, že jiného správního deliktu se mohla dopustit právnická nebo podnikající fyzická osoba, zatímco přestupku se dopouštěla pouze fyzická osoba nepodnikající. Jiné správní delikty postrádaly obecnou úpravu (to znamená, že pro ně neexistoval právní předpis upravující podmínky odpovědnosti, jako tomu bylo v případě přestupků).

40. Naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla zůstalo z pohledu správního práva trestným. Pouze z důvodu terminologického sjednocení a zjednodušení právní úpravy správního trestání jsou nadále správní delikty považovány za přestupky bez toho, aby předmětné chování provozovatele vozidla přestalo být sankcionováno a považováno za protizákonné.
41. Analogicky lze v této souvislosti odkázat i na novelu trestního zákona č. 40/2009, která založila kategorizaci soudně trestných jednání na bipartici - zločin a přečin a již bylo opuštěno od do té doby používaného pojetí jednotného deliktu. Pojem trestného činu byl zachován jako nadřazený termín, ovšem nadále se používají pouze termíny zločin a přečin (případně zvláště závažný zločin). Tato skutečnost však neměla za následek, že by jednání naplňující znaky skutkové podstaty trestného činu, který je nově nazýván přečinem či zločinem, nebylo považováno za trestné. Ke shodnému postupu přistoupil zákonodárně i v rámci novely správního trestání, kdy naopak přešel k pojetí jednotného deliktu, a to přestupku.
42. Žalobce k této námitce dále uvedl, že by měl být trestán za přestupek provozovatele vozidla, neboť úprava přestupků je pro pachatele příznivější, především z důvodu kratších prekluzivních lhůt pro zánik odpovědnosti, než u správního deliktu. Se závěrem, že je i v rámci správního trestání nutno aplikovat úpravu pro pachatele příznivější se zdejší soud plně ztotožňuje. Dle přechodných ustanovení, konkrétně ustanovení § 112 odst. 1, věty druhé, zákona o odpovědnosti za přestupky, se *odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.* Stejně jako přechodná ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky je koncipována i časová působnost trestního zákona v § 2 odst. 1, neboť trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; *podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.*
43. K dané problematice se vyjádřil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46. „*Je-li soud nadán úplnou kasační pravomocí nejen z hlediska nezákonnosti správního rozhodnutí, vadného řízení, ale i nedostatečnosti skutkových zjištění, je zřejmé, že i hmotněprávní posouzení věci musí odpovídat aktuálnímu právnímu stavu v době jeho rozhodování. Plná jurisdikce se tedy uplatní jak co do jejího obsahu, tak co do času. Na tom nic nemění fakt, že by soud nenabrazoval svým výrokem správní rozhodnutí (s výjimkou modorce), ale na příznivější změnu zákona by reagoval prostým kasačním výrokem bez stopy výtky vůči správnímu orgánu I. a II. stupně, ovšem se závazným právním názorem k aplikaci a interpretaci hmotného práva na správním orgánem správně zjištěný (či soudem doplněný) skutkový stav. Důležité ovšem je, aby soud měl povinnost zkoumat, zda nedošlo ke změně zákona, bez ohledu, jestli to žalobce učiní předmětem svých žalobních námitek.*“ Podobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 27. Nejvyšší správní soud dovodil, že povinnost použít pozdější, pro pachatele příznivější právní úpravu, mají v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny jak správní orgány, tak soudy: „*Také trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Je totiž zřejmé, že rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudně postižitelnými) delikty, a delikty, které stíhají orgány exekutivy, je*

výrazem vůle suverénního zákonodárce; není odůvodněno přirozenoprávními principy, ale daleko spíše je výrazem trestní politiky státu [...] Pro české právo to pak znamená, že i ústavní záruka článku 40 odst. 6 Listiny o tom, že je nutno použít pozdějšího práva, je-li to pro pachatele výhodnější, platí jak v řízení soudním, tak v řízení správním.“

44. Podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, odpovědnost právnické osoby za správní delikt zanikla, jestliže o něm příslušný orgán ne zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.
45. Podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby, která činí jeden rok a počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy byl přestupek spáchán. Nejpozději zanikne po třech letech od spáchání přestupku, a to za předpokladu, že dojde k přerušení jejího běhu.
46. Pro posouzení trestnosti určitého přestupku (dříve správního deliktu) je rozhodující právní úprava účinná v okamžiku rozhodování krajského soudu (k tomu blíže Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 4. 2017, 4 As 6/2017-50). Zkrácení promlčecí (v obecné právní terminologii vhodněji prekluzivní) lhůty pro projednání určitého deliktu poukazuje na záměr zákonodárce určité jednání dekriminlizovat, respektive po uplynutí určité lhůty netrvat na jeho potrestání. Taková právní úprava je pro osobu, která se měla vytýkaného jednání dopustit, nepochybně výhodnější. Tento závěr sdílí i odborná literatura (srov. PRÁŠKOVÁ, Helena. *Základy odpovědnosti za správní delikty*. V Praze: C. H. Beck, 2013. Právní instituty, s. 92).
47. Ke, pro žalobce, příznivější právní úpravě krajský soud přihlédl z úřední povinnosti, v souladu se závěry uvedenými v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46. Řízení o přestupku provozovatele vozidla bylo zahájeno dne 18. 3. 2017 doručením příkazu ze dne 7. 3. 2017, č. j. 301655/2016-5, tj. ve lhůtě jednoho roku od dne spáchání přestupku (20. 9. 2016). Proti příkazu podal žalobce odpor a v řízení bylo pokračováno. Dne 23. 6. 2017 bylo řízení přerušeno z důvodu vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku (v té době správního deliktu). Přerušením řízení počíná běžet nová, tříletá promlčecí doba. Promlčecí, pro žalobce příznivější, doba ke dni rozhodování soudu neuplynula a nedošlo k zániku odpovědnosti žalobce za přestupek. Námitce žalobce, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodování žalovaného neexistovala a je zde úprava pro žalobce příznivější a z tohoto důvodu nemohl být žalobce za vytýkané chování potrestán, není důvodná.

Zavinění jako znak skutkové podstaty

48. Žalobce se v další části žaloby zabýval otázkou, zda s ohledem na přijetí novely zákona o silničním provozu č. 183/2017, bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla i zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017. Žalobce z výše uvedeného dovozuje, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění.

Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno.

49. V mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být znkem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu i zavinění. Jedná se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou, a to z následujících důvodů.
50. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 nabyly účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 byl vyhlášen ve sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakanční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017. Ustanovení § 3 odst. 3 zák. č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.
51. Krajský soud v posuzované věci neshledal důvod pro postoupení věci Ústavnímu soudu dle ustanovení čl. 95 odst. 2 Ústavy, neboť nedošel k závěru, že zákon č. 183/2017 by byl z důvodu protiústavně stanoveného data nabytí účinnosti v rozporu s ústavním pořádkem. Zákon č. 183/2017, jak již krajský soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, který nabyl účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Tak tomu bylo například i v případě zákona č. 460/2016 Sb., jež představoval, mimo jiné, první novelu zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, který byl ve sbírce zákonů vyhlášen dne 30. 12. 2016. Část této novely týkající se rozhodování o přezkumu osob zbavených či omezených ve způsobilosti k právním úkonům před 1. 1. 2014 nabyla účinnosti téhož dne, kdy byl zákon vyhlášen.
52. Stejně tak zákon č. 183/2017 změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Tím, že zákonodárce, vložil do § 125f zákona o silničním provozu odst. 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění, a to až novelou č. 183/2017 nic nemění na tom, že by v průběhu procesu novelizace správního trestání bylo uvažováno o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic

nebránilo tomu, aby legisvakanční lhůta doprovodné normy byla kratší, než-li obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.

53. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 nabyly účinnosti 1. 7. 2017, není proto důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.

Absence zákonného ustanovení o uložení sankce ve výroku rozhodnutí

54. V neposlední řadě žalobcem namítnul absenci ustanovení ohledně sankce ve výroku, dle kterého bylo rozhodováno, neboť odkaz na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu je naprosto irelevantní, když určuje, že „K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se vyžaduje zavinění“. I když v mezidobí došlo ke změně zákona o silničním provozu, mělo žalovaným dojít k úpravě výroku rozhodnutí, zejména také s odkazem na § 2 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky. Dále je poukazováno na to, že výrok rozhodnutí neobsahuje konkrétní ustanovení o sankci, a proto nelze dojít k závěru, na jaké hranici se sankce pohybuje, či ji lze v uvedené výši vůbec uložit.
55. Správní orgán prvního stupně rozhodoval dne 23. 6. 2017, tedy ve znění zákona o silničním provozu do 30. 6. 2017, který v § 125f odst. 3 stanovoval, že „Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyšuje 10 000 Kč“. Zákon č. 183/2017 Sb., který novelizoval předešlé znění, v bodě 40 stanovil, že „V § 125f se za odstavce 2 vkládá nový odstavec 3, který zní: „(3) K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.“. Dosavadní odstavce 3 až 5 se označují jako odstavce 4 až 6.“. Tuto změnu žalovaný reflektoval závěrem svého rozhodnutí na str. 6, když rozebíral otázku aplikovatelnosti znění na daný případ. Žalovaný došel k závěru, že v souladu s § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je druh a výměra správního trestu v obou předmětných zněních stejná, a proto se použije dosavadní úprava. Sám žalobce si je dle žaloby této změny také vědom, takže jeho závěr o tom, že odkaz na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu je irelevantní, je lichý. Žalovaný správně zhodnotil obě dvě úpravy, a jelikož jsou v otázce druhu a výměry sankce totožné, použije se úprava do 30. 6. 2017. Žalobce nemůže mít žádných pochyb o stanovené sankci, když se její úprava nijak nezměnila a zůstala stále stejná.
56. Ustanovení § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky stanovuje, že odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější. Odstavec 6 téhož zákona určuje, že pachateli lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje.
57. K § 2 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky zákonodárce v důvodové zprávě uvedl: „Pachateli lze uložit pouze takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje. Správní trest se ukládá podle zákona účinného v době spáchání přestupku, ale uložit lze pouze takový druh správního trestu, jehož uložení dovoluje zákon účinný v době rozhodování o tomto přestupku. Toto ustanovení je výjimkou ze zásady vyjádřené v předchozím ustanovení, podle kterého se zásadně posuzuje trestnost činu podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, i ze zásady, že dřívějšího nebo nového zákona má

být užito jako celku. Důvodem takovéto právní úpravy je to, aby nevznikaly problémy s výkonem správního trestu, který by již účinný zákon neobsahoval.“

58. Účelu zákona bylo postupem žalovaného naprosto vyhověno, neboť posouzením úprav dospěl správně k závěru, že daný trest lze uložit a vykonat i za nové úpravy. Žádná z úprav není pro pachatele příznivější, a proto musí být užita úprava ve znění do 30. 6. 2017.

Mimořádné snížení výměry pokuty

59. Dále žalobce namítal, že žalovaný nepřihlédl, nezabýval se tím, zda jsou splněny podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty dle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
60. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zhodnotil, že respektuje obecné pravidlo trestního práva, které bylo aplikováno i rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46 na správní trestání. *„Rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“* Ostatně změnou právní úpravy a jejími důsledky na správní trestání se zabýval i Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2006-27: *„Ústavní záruka vyjádřená v článku 40 odst. 6 in fine Listiny základních práv a svobod a spočívající v přípustnosti trestání podle nového práva, jestliže je taková úprava pro pachatele výhodnější, platí i v řízení o sankci za správní delikty.“*
61. Nicméně žalovaný dospěl k závěru, že v rámci trestání přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla zůstal druh i výměra sankce stejná. Novou právní úpravu proto neshledal pro pachatele příznivější a na daný případ aplikoval právní úpravu účinnou v době rozhodování správního orgánu prvního stupně.
62. Krajský soud posoudil institut mimořádného snížení výměry pokuty a dospěl k závěru, že se jedná toliko o procesní ustanovení. Dle § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost. Důvodová zpráva k zákonu o odpovědnosti za přestupky odůvodňuje zavedení možnosti mimořádně snížit výši pokuty, neboť dolní hranice sazby pokuty (na rozdíl od horní hranice sazby pokuty) není v zákonech upravujících skutkové podstaty správních deliktů pokaždé stanovena. Tímto institutem je správnímu orgánu umožněno reagovat na okolnosti konkrétního případu.
63. S ohledem ke skutečnosti, že zákon o odpovědnosti za přestupky blíže aplikaci § 44 nevymezuje, vycházel krajský soud analogicky z úpravy trestního práva, neboť mimořádné snížení výměry pokuty je určitou obdobu mimořádného snížení trestu odnětí svobody podle § 58 zákona č. 40/2009, trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.

64. Zásadní otázkou, na kterou soud musel odpovědět, bylo, zda a jakým způsobem se žalovaný musel vypořádat s tím, zda přistoupí, či nepřistoupí k mimořádnému snížení výše sankce. Zákon o odpovědnosti o přestupcích, ani správní řád, jakožto *lex generalis* nevymezují, jak podrobně má správní orgán svá rozhodnutí odůvodňovat, a které skutečnosti musí být v odůvodnění rozhodnutí uvedeny. Z tohoto důvodu vycházel krajský soud z §125 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, který vymezuje, že soud musí při odůvodnění uloženého trestu uvést jakými úvahami byl veden při ukládání trestu, jak posoudil povahu a závažnost trestného činu z hlediska významu konkrétního chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobu provedení činu a jeho následků, okolností, za kterých byl čin spáchán, osoby pachatele, míry jeho zavinění a jeho pohnutky, záměru nebo cíle, jakož i polehčujících a přitěžujících okolností, doby, která uplynula od spáchání trestného činu, případné změny situace a délky trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu, při zvážení složitosti věci, postupu orgánů činných v trestním řízení, významu řízení pro pachatele a jeho chování, kterým přispěl k průtahům v řízení.
65. Soud musí uvést, jak posoudil polehčující a přitěžující okolnosti, nicméně dle § 39 odst. 4 trestního zákoníku k okolnosti odůvodňující mimořádné snížení trestu odnětí svobody nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující. Samotné ustanovení o mimořádném snížení trestu odnětí svobody stanoví, že k němu soud přistoupí za splnění několika podmínek, 1) má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné 2) a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání. Nicméně správní orgán nemá povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal a ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání či v žalobě nepodal. Krajský soud má proto za to, že žalovaný nepochybil, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupil a toto své rozhodnutí více nerozváděl.

V. Shrnutí a náklady řízení

66. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
67. Výroky o nákladech řízení mají oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, pak žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 28. února 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.